

[Viggo Starcke.]

når man kan ofre så megen tid på at være utilfreds. Vi taler overbærende om tidligere tiders bundne forhold, om kongers bundløse kasser og deraf følgende skatte-tryk. Men er sandheden ikke den, at vi i dag ikke er kommet videre?"

Og derefter fortsatte direktør Lindgren:

„Og hvad der måske er værre, folk mister lysten til at tjene penge. De sekundære virkninger af restriktionerne er ved at tage et sådant omfang, at vi ikke kan fortsætte.“

Og efter at have påvist, hvordan systemet driver produktionskraften over på de mindre nyttige varer, sagde direktør Lindgren derefter:

„Den tilpasning, der bliver nødvendig, kan ikke finde sted med de improviserede regulerings- og restriktionsmetoder, vi i de forløbne år har udviklet, og som i det lange løb kvæler fantasi og initiativ i bureaukrati.“

Og direktør Lindgren afslutter, efter at have anbefalet en afvikling, ikke med eet slag, men gennem en afviklingsperiode, med følgende ord:

„Der er en stor risiko i vore dage, og netop derfor kan vi ikke vente en hurtig afvikling, men vi må gøre os klart, at vil vi frihed, må vi også tage frihedens vilkår helt ud. Og er vi villige til at tage risikoen, så skulle der være store muligheder.“

Som retsforbundets ordfører vil jeg gerne bringe direktør Lindgren en tak for disse modige udtalelser. De store muligheder, som direktør Lindgren måske hentyder til, ligger i den danske befolknings dygtighed og i Danmarks gunstige beliggenhed, som giver det mulighed for at blive transithandels- og industricentrum, samt i Danmarks beliggenhed for de internationale luftruter, der giver Københavns lufthavn store muligheder som formidler af den internationale handel. Der ligger store muligheder for Danmark, som vi hidtil har forsømt under de regeringer, vi har haft siden krigen. Danmarks største og farligste konkurrenter, Hamburg, Bremen, Kiel og Lübeck, var sat fuldstændigt ud af spillet, og i stedet for at gribe disse muligheder for at tilbageerobre en del af den handel, som disse byer i sin tid havde erobret fra Danmark, har man ladet alle disse chancer løbe ud i rendestenen.

Den ærede ordfører for regeringspartiet, det ærede medlem hr. Gustav Pedersen, lod til slet ikke at kunne se noget lyspunkt, som gav muligheder for virkelig at gå ind i frie forhold. Jeg vil dér gerne henlede op-

mærksomheden på Belgien. Professor Fernand Baudhuin fra Louvain skrev fornylig i „Norges Utenrikspolitik“ følgende ord:

„Til trods for at landet i fire år har lidt under den tyske okkupation, har det i dag forlængst nået en levestandard, som er fuldt på højde med førkrigstidens.“ Efter at have undersøgt de forskellige forklaringer, som kan findes, på dette fænomen, sluttede professoren:

„Svaret er ganske enkelt. Det er, fordi Belgien før alle andre er gået bort fra statsdirigeret økonomi, fra restriktioner og rationering og er gået over til metoder, der er baseret på det private initiativ.“

Folk, der lige har rejst igennem Afrika, har berettet om, hvorledes Belgiens kolonier i Afrika blomstrer og går fremad under det private initiativs politik, hvorimod Englands og Frankrigs kolonier stagnerer, arbejdslysten er forsvundet, og det hele drukner i skemaer og papir.

Tænk en politik det med vor geografiske beliggenhed ville være, hvis vi lod være med at beskutte investering, hvis vi lod være at beskutte produktionen, hvis vi åbnede for en fri handel — sikken det ville strømme til med arbejdsmuligheder, med virksomheder, som ville placere sig netop på dette sted! Og hvis vi ikke havde den højtærede handelsminister, så ville disse muligheder kunne udnyttes, men det ligger kun til os selv at fjerne denne hindring, som står i vejen. Som vi tidligere har sagt: vort angreb på socialismen foretager vi ikke, fordi vi betragter socialismen som en sygdom. Socialismen er ikke nogen sygdom, den er en komplikation til en sygdom, en farlig komplikation, men den egentlige sygdom ligger i særrettighedernes udbytning, i den sociale uret, som skaber fattigdom, socialister, kommunister og planøkonomer. — Gid de engang må finde fred i deres grav og tilgivelse for deres synder!

Når man ser, hvordan de gamle partier har regeret dette land, undrer man sig over, at de endnu har vælgere bag sig. Ser vi på skatternes uhyre vækst, der af befolkningen føles som en åreladning, så er skatterne fra århundredskiftet steget fra at være knap et par hundrede millioner kroner til i dag at være over 3 000 mill. kr. Ser man på de snigende indirekte skatter, der udmatter befolkningen som en okkult blødning, er de steget i dette århundrede fra at være knap 50 mill. kr. til i dag at være over 1 000 mill. kr. Ser man på den offentlige gæld, der ligger som en byrde på ungdommen, så er den fra 1890 steget fra ingenting til 2 500 mill. kr. i 1939, før tyskerne kom og